

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 778/2023
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Прибичевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2672/22 од 19.09.2022. године, у седници одржаној 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2672/22 од 19.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2672/22 од 19.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4129/2021 од 23.02.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе, као у поднеску пуномоћника тужиоца од 13.09.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати укупан износ од 585.000,00 динара и то: на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 156.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 325.000,00 динара, на име претрпљеног страха износ од 104.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.02.2022. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу на име накнаде материјалне штете за период од 20.09.2012. године до 30.04.2013. године укупан износ од 69.147,43 динара и то: на име изгубљене зараде износ од 14.147,13 динара, на име трошкова лечења износ од 35.000,00 динара и на име трошкова превоза ради лечења износ од 20.000,00 динара, све са законском затезном каматом од подношења тужбе па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 178.300,00 динара са законском затезном каматом од изршења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2672/22 од 19.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неоснована жалба тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4129/2021 од 23.02.2022. године у ставу првом, другом, трећем и обавезујућем делу става четвртог изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног суда у конкретном случају није потребно да се размотре питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као и ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужене.

Предмет тражене заштите је накнада нематеријалне штете на име умањења животне активности, претрпљених физичких болова и страха, које је тужилац претрпео због повреде коју је задобио извршавајући код туженог посебан радни задатак-санацију крова објекта смештаја дана 19.09.2012. године, када је приликом спуштања са крова објекта пао на земљу којом приликом је претрпео повреду-делимично ишчашење са контрактуром левог скочног зглоба. Побијана одлука донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревидент уз ревизију није приложио другачије одлуке суда донете у предметима са истим правним и чињеничним стањем као у овом предмету у смислу потребе уједначавања судске праксе. У конкретном случају ради о спору за накнаду штете у којим одлука о основаности тужбеног захтева и примене материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија увек дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У парницама ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 08.10.2015. године, а преиначио 13.09.2021. године. Побижана вредност спора је 585.000,00 динара.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност предмета спора побижаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**